

آشنایی با رشته پی اس و لژیونری به نام رضا نوبخت

بعد از نقره جاگارتا، نگاه‌ها را تغییر دادیم

عقاب در قفس، کلاغ‌ها در آسمان

یادداشت

احسان محمدی

محمد دادکان در برنامه ورزش و مردم حاضر شد و مثل همیشه حرف‌هایی زد که برای تیت‌ر شدن در رسانه‌ها فوق‌العاده است. او بعد از نزدیک به ۱۵ سال هنوز از محمد علی‌آبادی دلخور است. از آن رفتار عجیب در جام جهانی ۲۰۰۶ که دادکان را برکنار و زمینه تعلیق فوتبال ایران را هموار ساخت. بعد از آن اتفاق دادکان به یک منتقد تمام وقت تبدیل شده که هر وقت در رسانه‌ها فرصت پیدا می‌کند به نقد ساختار فوتبال و رؤسای فدراسیون فوتبال می‌پردازد. او در گفت و گوهایش هم خاطره و حکایت می‌گوید و هم به ساختار برنامه‌ها مشکوک است؛ اینکه در گویی به مجری‌ها می‌گویند صحبت‌های او را کوتاه کنند یا زودتر برنامه را به پایان برسانند. دادکان در ورزش و مردم هم ضمن تعریف از سلامت پیمان یوسفی که وارد دلال بازی‌های معمول فوتبال ایران نشده، باز همین دو نکته را گفت. مثل مار گزیده‌ای شده که به هر ریسمن سیاه و سفیدی مشکوک است. به هر سلام و لبخندی. اما او در این برنامه ضمن درخواست از نامزدهای ریاست فدراسیون فوتبال که بروند جلوی آیین و به قامت خودشان نگاه کنند که کی هستند، از کجا آمده‌اند و چه کمکی می‌توانند به فوتبال بکنند حکایت عقاب گرفتار در قفسی را تعریف کرد که از او می‌پرسد آیا از بودن در قفس ناراحت است؟ عقاب جواب می‌دهد: از اینکه در قفس هستم ناراحت نیستم ولی از اینکه می‌بینم کلاغ‌ها پرواز می‌کنند ناراحتم! ما عموماً خودمان را عقاب‌هایی می‌دانیم که از دیدن اوج گرفتن کلاغ‌ها رنج می‌بریم، تقریباً ۸۳ میلیون ایرانی خود عقاب‌پندار داریم و مشخص نیست آن کلاغ‌ها دقیقاً چه کسانی هستند. از این منظر آقای دادکان هم مثل هر ایرانی دیگری احتمالاً احساس می‌کند عقابی است که شانس حضور در این رقابت را ندارد و مجبور است همانطور که در قفس نشسته به پرواز کلاغ‌ها نگاه کند. مهدی تاج هم شاید ته دلش فکر می‌کند عقابی است که گرفتار بیماری شده و حالا باید در قفس نظاره‌گر پرواز کلاغ‌ها باشد! این کلاغ و عقاب‌بازی در هنر و سیاست و دانش و ... هم وجود دارد. کافی است به اخبار و حواشی جشنواره فیلم فجر نگاه کنید. دادکان در این برنامه ابتدا گفت مدیریت فوتبال ایران از مدیریت یک دبستان ساده‌تر است و در آخر برنامه اما عنوان کرد که کار بسیار سختی است و هر کسی نمی‌تواند از پس آن بر بیاید! او مردی مو سفید کرده در ورزش ایران است. زمانی که سکاندار فدراسیون فوتبال بود هم البته مورد نقد قرار می‌گرفت و اینطور نبود که ما با دادکان قهرمان جام جهانی شده باشیم. مثل هر مدیر دیگری زحمت‌هایی کشیده. کمی کمتر، کمی بیشتر و کارنامه‌ای قابل نقد داشت. در مواردی قابل تحسین و گاهی هم معمولی و بد. اینجا قصد وزن‌کشی کارنامه دادکان، علی‌کفایشان یا مهدی تاج نیست، هدف این نگاه عقاب-کلاغی غالب در جامعه است که هر روز ما را در جنگ فرشته و شیطان یا سیاه و سفید چنان گرفتار می‌کند که مدام در پی پایین کشیدن کلاغ‌ها و پرواز دادن عقاب‌ها هستیم اما بعد از مدتی می‌بینیم همان عقاب‌ها به کلاغ تبدیل شده‌اند و باز باید آنها را پایین بکشیم و ... تا زمانی که این نگاه غالب است، ما پیش نمی‌رویم، فرو می‌رویم!

دیروز-امروز

دراگان اسکوچیچ از لاس‌پالماس تا تیم ملی ایران

گفت‌وگو

امیر اسدی

یوونتوس، منچستر و چند تیم مطرح دیگر که با شرکت کونامی قرارداد دارند، در این مسابقات شرکت می‌کنند. این تیم‌ها لایسنس هستند و به دلیل قرارداد با کونامی، لوگو و لباس‌شان هم ساخته شده. مثلاً رئال مادرید چون قرارداد ندارد، لوگو و اسمش اشتباهی وارد شده و در این مسابقات هم شرکت نمی‌کند. در قوانین این مسابقات هم هر تیم سه بازیکن دارد و آنها هر هفته، هر دو هفته و بعضاً ماهی یک‌بار مقابل هم بازی می‌کنند. البته تاکنون بازیکن آسیایی نتوانسته به این سطح برسد.

چرا؟ دلایل چیست؟

سختی راه و اقامتی که بازیکنان باید بگیرند، از جمله مشکلات آسیایی‌ها در این مسیر است.

فکرمی‌کنی به آن سطح برسی؟

ایرانی‌ها خودشان را همیشه ثابت کرده و نشان داده‌اند در هر رشته‌ای می‌توانند موفق باشند. هم من و هم حسن خاجانی می‌توانیم در این مسابقات هم شرکت کنیم. مادر بازی‌های آسیایی نقره گرفتیم و ثابت کردیم که می‌توانیم به درجات بالاتر هم برسیم. قریب به اتفاق بازیکنان مطرح دنیا ما را می‌شناسند و می‌دانند که حریفان قدری برای‌شان هستیم. چون بحث ویزا و مشکلات دیگر وجود دارد، سخت است که به راحتی بتوانیم در مسابقات‌ای فوتبال حضور داشته باشیم.

چه عناوینی در این رشته کسب کرده‌ای؟

من دوبار قهرمان خاورمیانه شده‌ام و سال ۲۰۱۶ هم قرار بود به ایتالیا بروم تا در مسابقات جهانی شرکت کنم که ویزا نداشتند و نتوانستم در این تورنمنت معتبر شرکت کنم. سال ۲۰۱۶ به نظر خودم آماده‌ترین بازیکن جهان بودم و به راحتی می‌توانستم به سکوپرسم اما این اتفاق رخ داد و نتوانستم به ایتالیا بروم.

چقدر امیدواری این بار بتوانی به مسابقات جهانی بروی؟

باید ببینیم مسابقات چه زمانی برگزار می‌شود. نیاز به حمایت از این رشته هم هست تا مشکلات حل شود.

در ایران به این رشته بها می‌دهند؟

الان یکی دو سال است توجه بیشتری می‌کنند. بخصوص بعد از مدال نقره‌ای که ما در بازی‌های آسیایی جاگارتا گرفتیم. خوشبختانه نگاه‌ها تغییر کرد اما باید این رشته بیشتر جایبفتد.

این رشته را از همان کلوپ‌ها شروع کردی؟

از حدود سال ۲۰۰۹ با دوستانم در کلوپ و خیلی معمولی بازی می‌کردیم. از سال ۲۰۱۵ وارد مسابقات شدم و یک سال بعد قهرمانی کشور را به دست آوردم. همان سال به جمع ۳۲ بازیکن برتر جهان راه یافتیم و دو سال هم قهرمان خاورمیانه شده‌ام.

بهترین بازیکن دنیا در این رشته چه کسی است؟

چند نفر هستند که در سطح بالایی بازی می‌کنند. به عنوان نمونه اتوریکیوی ایتالیایی که چند بار قهرمان جهان شده یا ریکلمه فرانسوی. البته من سبک بازی ریکلمه را بیشتر دوست دارم.

تاکنون مقابل او بازی نکرده‌ای؟

چرا. به صورت آنلاین چندین بار او را برده‌ام. هم سال ۲۰۱۶ و هم سال ۲۰۱۹. سال ۲۰۲۰ هنوز با او بازی نکرده‌ام.

این رشته رنج سنی که ندارد؟

نه. الان داخل ایران بازیکنانی هستند که ۳۰ یا ۴۰ سال دارند. ضمن اینکه بچه‌های ۸، ۷ ساله هم در مسابقات شرکت می‌کنند و از این لحاظ مشکلی وجود ندارد. فقط امیدوارم که این رشته زودتر در ایران جایبفتد و ما هم بتوانیم به عناوین جهانی برسیم. بخصوص که ایرانی‌ها نشان داده‌اند در هر رشته‌ای استعداد دارند و می‌توانند به مدارج بالا برسند.

از کلوپ تا بازی در لیگ. شاید برای شما هم جالب باشد که بدانید پلی استیشن فقط مختص به خانه‌ها و کلوپ‌ها نیست، لیگ دارد، بازیکنان کنار هم می‌نشینند و در قامت تیم‌های باشگاهی مقابل هم بازی می‌کنند. در ایران هم هستند باشگاه‌هایی که بازیکنان را جذب می‌کنند تا برای کسب عنوان قهرمانی امیدوار شوند. در ایران امداد و بازیکن هم حضور دارند که در این رشته بازی در لیگ‌های خارجی را تجربه کرده‌اند. از جمله رضانو بخت که از پیشرفت این رشته می‌گوید و عنوان قهرمانی که در لیگ تایلند و همراه با باشگاه چیانگ گای کسب کرده است.

شاید خیلی‌ها ندانند که پلی استیشن فقط مختص به کلوپ‌ها و منازل نیست و لیگ هم دارد. درباره این رشته توضیح می‌دهی؟
داخل ایران و از سال‌های قبل بازی‌های باشگاهی به این صورت بود که چند تار فیک جمع می‌شدند و یک تیم تشکیل می‌دادند. از چهار، پنج سال پیش دید‌ها بهتر شد و خیلی از باشگاه‌ها آمدند و تیمداری کردند. بعضی از شرکت‌های خصوصی پای پیش گذاشتند و به صورت رسمی با بازیکنان قرارداد بستند. بر اساس قرارداد پاپول می‌دادند یا جابجایی تمرین در اختیار بازیکنان می‌گذاشتند. اولین تیمی که به صورت حرفه‌ای در ایران فعالیت کرد، باشگاه دیاکو با مدیریت آقای زارع‌کمند بود. این باشگاه با من و حسن خاجانی به صورت حرفه‌ای قرارداد بست و پول هم به ما داد. قرارداد ما سه ساله است و همچنان در اختیار این باشگاه هستیم. مگر لژیونر نشدی و به لیگ تایلند نرفتی؟
چرا. اما به صورت قرضی رفتم. در تایلند تیم‌های فوتبال‌شان از پار سال فعالیت خود را در این رشته آغاز کردند. من به عضویت چیانگ گای در آمدم و حسن خاجانی هم به چیانگ‌مای رفت.

مبلغ قراردادتان چقدر است؟

در حد واندازه‌های بازیکنان فوتبال نیست اما آنچادو، سه برابر ایران برای ماهزینه کردند. قراردادی که بستیم بالاترین قرارداد در رشته خودمان بود. من هر هفت حریف خود را بپر دم و بدون شکست و تساوی توانستیم قهرمان تایلند شویم. با اختلاف حریفان را شکست دادی؟

لیگ ما هشت تیمی بود، چند حریف را با اختلاف بردم و با بقیه هم دویا سه گل فاصله داشتیم. مهم این بود که بدون باخت به تیمم کمک کردم تا به قهرمانی برسد.

از قوانین این بازی می‌گویی؟

چون تایلند با کونامی قرارداد دارد، همه تیم‌هایش را ساخته‌اند. هر بازیکنی باید با تیم خودش بازی می‌کرد و بازیکنان هم همان‌هایی بودند که در زمین و بازی‌های رسمی حضور داشتند. بایک برنامه، قدرت همه تیم‌های کسان می‌شود و آنوقت قدرت کسی که بازی می‌کند بیشتر به چشم می‌آید. تیم ما هم در لیگ فوتبال تایلند خوب است و هم در پی اس توانستیم به عنوان قهرمانی برسیم.

مبلغ قراردادت را نگفتی!

اجازه ندارم مبلغ را بگویم چون این توافق بین من و باشگاه مان بوده. فقط این را بگویم که بالا بود، بالاترین مبلغی که یک بازیکن ایرانی تاکنون در این رشته گرفته است.

در کشورهای دیگر هم چنین لیگی برگزار می‌شود؟

بله. در دنیا تیم‌های مطرح با بازیکنان طراز اول مقابل هم قرار می‌گیرند و اسمش را ای فوتبال گذاشته‌اند. ۱۰ تیم مثل بارسلونا، شالکه، بایرن مونیخ، آرسنال،